

Altijd maar winnen

'Mijn dochter Maxime is op haar twaalfde begonnen, mijn zoon Dylan op zijn zevende.' Fiet-senmaker Gerrie Groenewegen staat in zijn werkplaats, knikt over zijn linkerschouder rich-tig werkplaatsmuur. De gehele wand is bedekt met driedubbeldikke rijen prijsbekers.

TEKST MARGIT WILLEMS · FOTOGRAFIE SANDER HEEZEN

De bekeraanhangers staan strak aaneengescho-ven: klein, groot, groter. En nog ro-buuster. Op de vloer zijn de allergrootste trofeeën uitgestald, ze passen niet tussen de planken. Uit hun kelken stijgt een denk-beeldig gejuich op. Verderop staat een van de medailles uitpuilende box, de verknoopt geraakte linten bungelen over de randen. Gerrie: 'Er staan hier zo'n vijfhonderd prijs-bekers...' We verbleken... staat daar écht de tweede prijs van de beloften, Ronde van Vlaanderen 2013? Hier in de Reggestraat?

Prof

'Eh tja, ze zijn allebei goed. Dat mag ik als vader eigenlijk niet zeggen. Toen Maxime begon met trainen was ik er altijd bij, op de fiets, brommer of scooter. Ze is acht keer kampioen van Nederland geworden en werd op haar zestiende door Leontien van Moorsel gevraagd om in haar ploeg te komen rijden. Je kunt in het jaar dat je negentien wordt prof worden, Maxime was het al op haar zestiende. Zelf ben ik vanaf mijn zevende amateur geweest, maar ik had nooit die droom om prof te worden. Ik had een heel gemakkelijke inslag. Té gemakkelijk. Wil je goed worden, je geld ermee verdienen, dan moet je er wel alles voor doen en laten. Da's niet leuk, maar als het je passie is dan gaat dat automatisch zo. Ik ben gestopt. Nadat ik wat baantjes had gehad, zag ik een stalling te koop en dacht: "Hé! Van fietsen heb ik genoeg verstand." Ik zat toch altijd al te sleutelen, dat vind ik leuk. Dus ik besloot fietsenmaker te worden. Ik heb een gewone fietsenzaak, daarnaast doe ik een klein beetje race. En wat mountainbikes...'

Eigenwijs

'Als twaalfjarig meisje zei Maxime: "Ik wil wielrenster worden." Waar dat vandaan kwam? Een raadsel. Geen idee. Nou ja, ik denk van mij of zo. Of van haar neefje mis-

schien. Die fietste, hij is ook een goeie, zat vorig jaar bij wielploeg Vacansoleil en rijdt nu bij Belkin. En zijn zusje is ook weer heel goed, die heeft ook een aantal kam-pioenschappen van Nederland gewon-nen. Het zit in de familie. Enfin, Maxime kondigde haar plannen aan... ik had een racefietsje staan, pompte de banden op en zei: "Ga je gang maar." Toen ze erop ging zitten, zag ik meteen dat ze goed was. Ik wilde haar niet alleen laten trainen, daarom reed ik altijd met haar mee. Kon ik haar nog wat aanwijzingen geven, alleen... Ze luisterde niet, eigenwijs... niet te gelo-ven. Ha! Hoe vaak wij samen ruzie hebben gehad... waren we voorbij de Ronde Hoep, daar bij De Kaag... en dan zei ik iets drie keer... voor de vierde keer en hóppa... daar gingen we allebei woedend een andere kant uit van "toedelo, bekijk het maar!" Mijn vrouw Andrea stond dan in de winkel en zag me weer eens aankomen. "Waar is Maxime?" Oooh, en 's avonds met de sper-zieboontjes op tafel was het: waar komt de wind vandaan? Bij vader of bij dochter? Eigenlijk stond Dylan altijd in de schaduw hiervan, achteraf gezien voor hem super! Hij heeft rustig alles opgeslagen, de foute en de goeie dingen... Hij zei: "Ik train zelf wel." Kijk, met Maxime, ons eerste kind en een knokker... daar ging ik in mee. Ze lijkt trouwens erg op mij, dus dan knettert het, hè?'

Torenhoge eisen

'Haar eerste beker winnen was prachtig voor Maxime. Maar ze had al snel nummer tien in handen en toen werd het gewoon. Ze moest meestal bij de jongens rijden; nou, die gaf ze goed partij. De lat lag voor haar hoog. Ze werd derde, al gauw tweede, toen eerste. Daar zit ook een moeilijke kant aan... als je altijd maar wint kun je nooit meer hogerop. Dus als ze bij wijze van spreken won met een ronde voor-

sprong, dan was het voor haar nóg niet goed genoeg. "Ik was niet goed vandaag", was haar reactie dan. Ze was keihard, stelde torenhoge eisen aan zichzelf, wilde gewoon de beste ter wereld worden. En eerlijk gezegd, het zat er ook in. Je weet het natuurlijk nooit, maar... ze reed in de ploeg met Marianne Vos. Toen ze bij Leontien kwam, kon ik het als vader losla-ten. Helaas werd ze op haar zeventiende ziek, vlak voor de wereldkampioenschap-pen. Ze maakte een heel goeie kans met de tijdrif om een podiumplaats te behalen... haar wereld stortte in, ze was gedwongen afscheid te nemen van de professionele wielersport. Er was verder geen begelei-ning meer, ze moest alles zelf doen en zelf verwerken. Tegenwoordig is dat gelukkig anders, Leontien doet daar veel aan. Na twee jaar heeft Maxime haar leven weer opgepakt, dat vond ik zo sterk – en zó moedig. De helft van de vijfhonderd bekeraanhangers staat op haar naam. Bij Dylan had ik als ouder meer ervaring en hij reed bovendien altijd met anderen mee. Zijn start is een mooi verhaal. Mijn vader zag tijdens een wedstrijd een man staan met een stalling vol kleine racefietsjes en zei tegen Dylan: "Weet je wat, jij krijgt van mij zo'n racefiets-sie." En voor de grap: "Kun je meteen mee-doen." Dylan kreeg een fietsje en mocht écht meteen meedoen. Wat denk je? Wint-ie meteen zo'n beker... Dus die jongen was verkocht. Een paar maanden later was er het Nederlands kampioenschap voor betere renners, werd-ie spelenderwijs tweede. "Nou jááá..." sta je dan verbaasd langs de kant. 't Zit misschien in de genen, maar ik zou het nog steeds niet weten... Andrea en ik keken elkaar wel eens aan: "Pfff. Wéér een beker erbij in huis..." Ze stonden in de gangkast, lagen onder bed, we stouwen die dingen eerst overal weg waar het maar kon. Maar het werd een probleem: "Waar moeten we ermee heen?"

WÉÉR EEN BEKER ERBIJ IN HUIS...

'Natuurlijk zijn we trots op ze. Ondertussen komen we pas sinds kort aan onszelf toe, zo gaat dat nu eenmaal met topsportkinderen'

niet leuk meer, dan moet hij stoppen. Hij is supersnel, maar kan ook heel goed een berg over, type Jan Raas. Maxime is een echte tijdrijdster. Natuurlijk zijn we trots op ze. Ondertussen komen we pas sinds kort aan onszelf toe, zo gaat dat nu eenmaal met topsportkinderen. Tegenwoordig pakken we soms weer eens lekker een bioscopie. Tijdens wedstrijden stonden andere ouders om ons heen vaak verschrikkelijk te pochen. Zo zitten wij helemaal niet in elkaar, we houden van gewoon blijven. Soms schepten die ouders zó over de talenten van hun kinderen op dat ik dacht: moet ik de mijne niet waarschuwen voor die of die... Bleek in de wedstrijd dat die geweldige kinderen helemaal niet zo top presteerden... ach, dan haalden we onze schouders maar op. Maxime was veertien toen ze werd gebeld of ze als invalster op de baan met de zesdaagse mee kon doen. Ze had nog nooit achter zo'n derny aan gereden... "Ja maar, dan word ik laatste", zei ze. "Wat maakt dat nou uit?" vond ik. Uiteindelijk werd ze tweede.'

Fietsproblemen

'Mijn schoonvader en ex-renner Ko Zielman was racespecialist. Hij heeft Dylans eerste echte fietsje gebouwd. En mijn schoonmoeder was weer de zuster van Tarzan van Breenen. Bij mij in de zaak komen aan de lopende band mensen met fietsproblemen. Vind ik hartstikke leuk, om ze te helpen... Dylan wilde alles over fietstechniek weten en volgde tussendoor een opleiding aan de fietsmakersschool. Als ik op Maximes fiets een totaal ander, gloednieuw stuurintje zette... zag ze dat echt niet! Goed hè? Dylan komt na zijn training altijd meteen in de werkplaats zijn fiets poetsen en afstellen. Alleen banden plakken... dat wil hij niet.'

Buiten lopen we de echte Dylan Groenewegen tegen het lijf. Hij kart langzaam op een oude huis-tuin-en-keukenfiets door de Reggestraat, remt en stapt af bij de werkplaats.

Rijwielstalling en werkplaats Het Staelen Ros
Reggestraat 34
020-6751442

Het ging thuis echt niet meer. Ik zeg: "Als ik nou eens een paar planken in de winkel maak?" Een paar? Moet je nu zien! Maar ik krijg er leuke reacties op, van klanten. Komen ze, als we in verband met een belangrijke wedstrijd gesloten zijn geweest, de volgende dag meteen langs: "Hoe ging het?" Dat we soms ineens gesloten zijn begrijpen de mensen hier.'

Pissig

'Ze zijn zo verschillend die twee. Mijn dochter is héél veel karakter, fanatiek. Als die klaar was met een tijdrit viel ze compleet van haar fiets. Ze ging altijd tot het uiterste, wilde naast wegwedstrijden ook een tour rijden en trainde in de bergen. Dylan denkt, controleert en kan echt een koers lezen. Hij zit nu bij ploeg De Rijke, rijdt met de profs, is heel serieus en traint

vier uur per dag. Hij heeft al diverse aanbiedingen gehad en reed vorig jaar diverse profkoersen, hij won er toen twee... de Ronde van Noord-Holland en nou ja, die Ronde van Vlaanderen voor de beloften, toen werd hij tweede in de eindsprint. Was-ie best pissig om. Ik zeg: "Joh, je moet ervan genieten, van dit." Later was hij toch blij, vlak na de wedstrijd moest die adrenaline gewoon eerst even zakken. Of Dylan en Maxime door al dat winnen veranderd zijn? Welnee. Maxime werd er alleen een heel felle sporter van, pas na het stoppen werd ze lief en vriendelijk, om mee te leven is dat natuurlijk gunstiger maar ze is nog altijd zeer gedreven met dingen bezig. Altijd winnen is niet altijd goed. Zeker niet. En we willen allereerst dat onze kinderen gelukkig zijn. Dylans carrière ging altijd al vlekkeloos en kalm. Maar vindt hij fietsen